

Шарланджи Бѣлйовецъ, при идването и връщането си, отсѣдалъ дома, дето стана и първото организационно събрание.

Азъ не съмъ видѣлъ ни пълномощника, ни събранието, защото и менъ и по-малкия ми братъ отстранили и отпратили съ баба къмъ воденицата край селото. Майка ми, която знаела тайната, останала да караули на балкона за безопасността на събранието и пратеника.

Залавянето на баща ми стана най-после и създаде на турцитѣ малко затруднение.

Въ деня, когато го заловиха, азъ, братъ ми и тригодишното ни сестриче бѣхме скрити у баба ни по майка. Въ къщи останаха баща ни, майка ни и баба. Неочаквано въоръжени до зъби башибозуци навлѣзнали въ двора съ шумъ и виковете и тръгнали съ голи ятагани по стълбата. Баща ни нѣмалъ друга възможность да избѣга. Спочилъ презъ софата на балкона и оттамъ на улицата, дето нѣмало никакъвъ башибозукъ. Щомъ стъпилъ здравъ и читавъ на улицата, насочилъ се къмъ къщата на вуйчо Занде, която е на стотина крачки.

Първитѣ два-трима башибозука били вече на горния край на стълбата и видѣли скока на баща ми. „Избѣга! избѣга! — закрещѣли яростно тѣ. Скоро по него!“ и юрнали назадъ по стълбитѣ и презъ двора къмъ улицата. Оттамъ почнали да гърмятъ съ пищови следъ баща ми и тичали подире му съ голи ятагани. Но той билъ вече при портата. Отворили му малката врата и той се скрилъ.

Башибозуцитѣ застанали отдалечъ срещу портата съ псувни, закани, съ голи ножове, но